

Sygn. akt VI Ga 330/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Walus – Rząsa (spr.)

SO Renata Bober

Protokolant: Barbara Ćwiok

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2017 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. G.

przeciwko: Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do pkt I odnośnie kwoty 1.254,60 zł oraz co do pkt III wyroku Sądu Rejonowego w R. V Wydziału Gospodarczego z dnia 21 lipca 2016 r., sygn. akt V GC 1183/15

oddala apelację.

SSO Anna Walus – Rząsa SSO Andrzej Borucki SSO Renata Bober

Sygn. akt VI Ga 330/16

UZASADNIENIE

Powód P. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 2509,20 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż wynajmował poszkodowanemu, którego pojazd doznał szkody komunikacyjnej, pojazd zastępczy odpowiadający klasie uszkodzonego samochodu. Z tytułu wynajmu pojazdu powód wystawił fakturę. Na mocy umowy cesji poszkodowany scedował na powoda przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody z OC sprawcy. Pozwany, u którego ubezpieczony był sprawca szkody, częściowo uwzględnił roszczenie powoda. Do zapłaty pozostaje kwota dochodzona pozwem.

W dniu 8 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w R. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił roszczenie powoda w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany uznał własną odpowiedzialność, co do zasady za powstałą szkodę – wypłacając częściowo odszkodowanie w wysokości 2.091,00 zł. Zakwestionował okres, w którym najmowano pojazd zastępczy, nie kwestionując zastosowanej stawki najmu. Względem pozwu podniósł zarzut co do okresu naprawy, który powinien wynosić nie więcej niż 10 dni.

Pozwany złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia okresu niezbędnego do naprawienia uszkodzonego pojazdu.

W odpowiedzi na sprzeciw powód ustosunkował się do zarzutów pozwanego, a także podtrzymał żądania i twierdzenia sformułowane w pozwie.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że w dniu 18 lutego 2015 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód V. (...) użytkowany przez A. K.. Sprawca szkody był ubezpieczony w ramach odpowiedzialności OC w przedsiębiorstwie pozwanego.

Wobec niemożności korzystania przez poszkodowanego z pojazdu, w związku z jego uszkodzeniem, oraz z uwagi na brak innego samochodu, poszkodowany wynajął od powoda P. G. pojazd zastępczy o tej samej klasie co uszkodzony tj. K. C., na okres od dnia 17.03 r. do dnia 9.04.2015 r., to jest na 22 dni.

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego powód wystawił fakturę VAT na kwotę brutto 4600,20 zł, przyjmując stawkę czynszu najmu na kwotę 170 zł netto za dobę.

Pozwany zapłacił częściowo odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2091,00 zł, przyjmując dobową stawkę czynszu na kwotę 170 zł netto oraz weryfikując okres najmu do 10 dni.

Naprawa pojazdu uzasadniona okolicznościami, na którą składały się czynności przygotowawcze, technologiczny czas naprawy, oczekiwanie na części zamienne i zatwierdzenie kalkulacji wynosiła 21 dni kalendarzowych.

Wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego poszkodowany przeniósł na rzecz P. G. na podstawie umowy cesji zawartej w formie pisemnej.

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów, niekwestionowanych przez strony postępowania i niebudzących wątpliwości Sądu, co do ich autentyczności i prawdziwości oraz na podstawie oświadczeń stron, co do okoliczności niespornych stosownie do reguł wynikających z art. 235 i następnych k.p.c. oraz w oparciu o opinię biegłego.

Sąd Rejonowy ustalił okoliczność sporną w sprawie, czyli - okres naprawy uzasadniony okolicznościami na podstawie fachowej i rzetelnej pisemnej i ustnej opinii biegłego A. B..

Sporna kwestia podnoszona w zarzutach do opinii biegłego dotyczyła podmiotu obowiązującego do sporządzenia kalkulacji powtórnej i ewentualnie zasad oczekiwania na rozpoczęcie naprawy do momentu zatwierdzenia powtórnej kalkulacji. Jak wynika ze sprecyzowanych zarzutów pozwanego wadliwość zachowania serwisu polegała na niesporządzeniu kalkulacji powtórnej po powtórnych oględzinach – tymczasem jeżeli niejako dysponentem naprawy w zakresie jej zatwierdzenia był ubezpieczyciel i dokonywał on powtórnych oględzin pod kątem akceptacji naprawy błotnika to winien również w sposób przewidziany okolicznościami zmanifestować, że godzi się na naprawę a nie czekać na kalkulację serwisu z ujętą naprawą błotnika i dopiero ją zatwierdzać albo sporządzić własną kalkulację powtórna z ujętą naprawą błotnika – zwłaszcza, że z owym zatwierdzeniem wiązała się długość najmu pojazdu zastępczego a więc czynności generujące dodatkowe koszty. Zachowanie ubezpieczyciela w okolicznościach niniejszej sprawy było nieprofesjonalne i nie zmierzało do minimalizacji szkody – rozumianej jako przyspieszenie czasu naprawy poprzez uwzględnienie słusznych wniosków serwisu – jak wynikało z toku dalszych czynności.

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2016r. Sąd Rejonowy w R. V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.300,10 zł z odsetkami, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda 550,74 zł tytułem kosztów procesu.

Powołując treść art. 822 § 2 kc a także umowę łączącą strony Sąd Rejonowy zasądził odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu w kwocie 2.300,10 zł . Sąd przyjął, że czas najmu pojazdu w niniejszej sprawie nie powinien być dłuższy niż 21 dni. W tym zakresie Sąd oparł się na historii naprawy pojazdu oraz o opinię biegłego. Uznał, iż wydłużenie okresu naprawy poprzez brak sporządzenia kalkulacji po powtórnych oględzinach było okolicznością, za którą odpowiedzialność ponosił ubezpieczyciel. Z uwagi na to, że wysokość stawki dziennej w kwocie 170,00 zł nie była przez strony kwestionowana , po uwzględnieniu wypłaconego już odszkodowania Sąd Rejonowy uwzględnił dodatkowo kwotę 2.300,10 zł z żądanej przez stronę powodową.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, rozliczając je zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przy założeniu, że powód wygrał proces w 91,66%.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany , który zaskarżył wyrok w pkt I wyroku – co do kwoty 1.254,60 zł oraz pkt III co do kosztów postępowania.

Zaskarżając wyrok w zakresie wskazanym wyżej pozwany zarzucił naruszenie:

1. art. 361 § 2 kc polegające na uznaniu, iż niezbędny i celowy okres naprawy pojazdu uszkodzonego , a tym samym okres najmu, trwał 21 dni podczas gdy niezbędny okres najmu pojazdu zastępczego powinien wynosić 15 dni kalendarzowych,
2. art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i zebranych w sprawie materiałem dowodowym – polegające na uznaniu, iż okres od dnia 25.03 do 30.03.2015r. wchodzi w skład uzasadnionego i niezbędnego okresu naprawy i nie stanowi okresu niezasadnie wydłużającego naprawę z winy serwisu naprawczego.

Mając na uwadze powyższe zarzuty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w zaskarżonej części i zasądzenie kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania a także o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

W szczególności pozwany zarzucił, że okres od 25.03. do 30.03.2015r. należy uznać za nieuzasadniony w procesie naprawy. W ocenie pozwanego okres ten powinien zostać uznany za czas zawinionego przez serwis działania powodującego wydłużenie czasu naprawy ponad niezbędny czasookres. Czas ten obejmuje okres od dnia następnego po dodatkowych oględzinach do dnia przesłania przez pozwanego do zakładu naprawczego poprawionej kalkulacji naprawy zgodnie z ustaleniami poczynionymi w toku dodatkowych oględzin. W dniu 24 marca 2015r., w czasie ponownych oględzin w obecności pracownika serwisu przedstawiciel pozwanego spisał protokół uwzględniający konieczność wymiany zderzaka przedniego zmieniając poprzednią kwalifikację z naprawy na wymianę. Serwis znając stanowisko pozwanego mógł przygotować poprawiony kosztorys zawierający pełny zakres i koszty naprawy. Powszechną praktyką w przypadku napraw powypadkowych jest to, iż to właśnie serwis sporządza własną kalkulację i przesyła ją ubezpieczycielowi do zatwierdzenia . Dlatego też brak przesłania kalkulacji po dodatkowych oględzinach przez pozwanego do serwisu nie może być kwalifikowany jako opieszałość pozwanego ale jako brak należytej staranności zakładu naprawczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego oparte na opinii biegłego co do tego, że w niniejszej sprawie niezbędny i celowy okres naprawy pojazdu uszkodzonego, a tym samym okres najmu trwał 21 dni. Pozwany w toku

sporu a następnie w apelacji zarzucił, że okres od 25.03. do 30.03.2015r. nie powinien wchodzić do okresu naprawy i jest czasem niezasadnie wydłużającym naprawę z winy serwisu naprawczego. Z powyższym zarzutem nie można się zgodzić. Sąd Rejonowy, a wcześniej biegły w opinii, przyjął, że skoro ubezpieczyciel dokonywał powtórnych oględzin pod kątem wymiany zderzaka przedniego zmieniając poprzednią kwalifikację z naprawy na wymianę to również ubezpieczyciel powinien zmanifestować poprzez własną akceptację taką formę naprawy a nie oczekiwać kalkulacji ze strony serwisu.

Biegły słuchany na powyższą okoliczność na rozprawie w dniu 21 lipca 2016r. zeznał, że w dniu 24 marca 2015r. były przeprowadzone dodatkowe oględziny przez ubezpieczyciela i w związku z tym według biegłego ubezpieczyciel jeszcze w tym samym dniu powinien sporządzić poprawioną kalkulację a nie oczekiwać aby to serwis go do tego wzywał lub by serwis sporządził własną kalkulację i przesyłał ją do ubezpieczyciela.

Tak więc skoro akceptacja zakresu naprawy należała do ubezpieczyciela on również powinien w sposób nie budzący wątpliwości ten zakres ustalić.

W tym stanie rzeczy nie można zarzucić Sądowi Rejonowemu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i zebranych w sprawie materiałem dowodowym, tym samym naruszenie art. 233 kpc.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Strona skarżąca ma obowiązek wykazania naruszenia przez Sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c., a zatem wykazania, że Sąd wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów, natomiast temu strona skarżąca nie sprostała.

Mając na uwadze powyższe apelację pozwanego jako bezzasadną Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 385 kpc.